

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 14 Oktober 1900

N:r 3

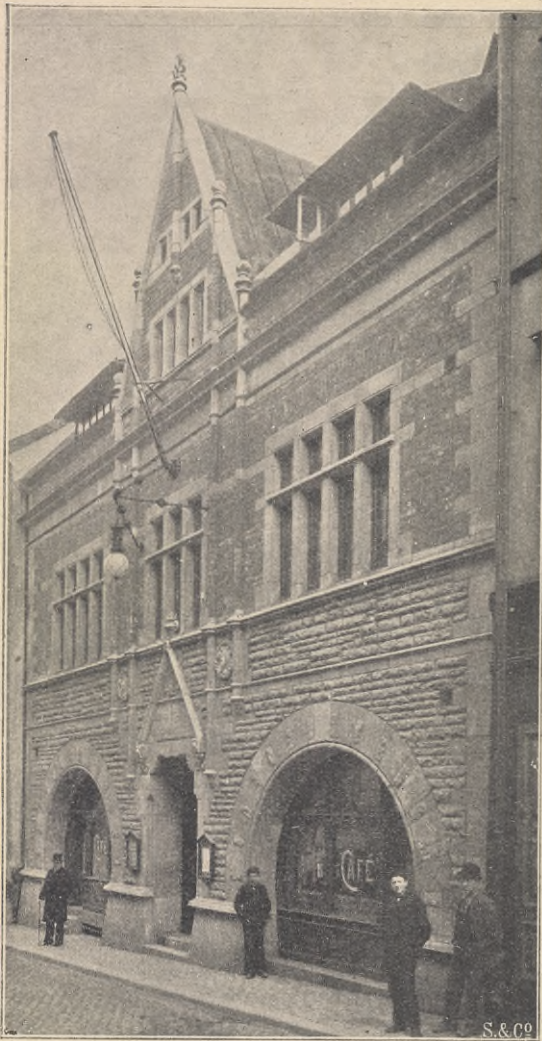
Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Anton Nyström* (med porträtt och 1 illustration). *Antoneta*. Öfversättning för HVAR 8 DAG. *Lawn-tennis-täflingarne i Stockholm* (med 4 illustrationer). *Nyvalda riksdagsmän. I* (med 4 porträtt). »*Utställningsparaden i Malmö* (med 4 illustrationer). *Skräckbilder från Indien* (med 2 illustrationer). *Skolungdomens krigsöfningar* (med 3 illustrationer). *Den svenska spetsbergsexpeditionen och dess chef* (med 9 illustrationer). *Andrée-bojarne på nationalmuseum* (med 1 illustration). *Gallegher som reporter. Af Richard Harding Davis*. *Veckans porträttgalleri* (med 7 porträtt). *Sergel-Monument* (med 2 illustr.) *Svenska lifvårdare i Kristiania* (med 1 illustr.) *Kalmar stifts nye biskop* (med 1 porträtt). *Folkets park i Kalmar* (med 1 illustr.)

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

Anton Nyström

STOCKHOLMS ARBETAREINSTITUT.

»Tempora mutantur» — — — Det börjar råda frid och försoning äfven kring namnet Anton Nyström. I den hyllning, som nyligen ägnats honom vid 20-årsjubileet af hans skapade verk, Stockholms arbetareinstitut, blandade sig knappt en enda skorrande ton. Det har så småningom vuxit in i den allmänna meningen både till höger och vänster ett tyst erkännande af, att detta arbetareinstitut hvarken — såsom det vid dess stiftande invändes — varit »olämpligt, obehöfligt och hinderligt för folkörelsen», ej håller — såsom det från andra sidan spåddes — utgjort någon »hufvudhård för den andliga påstsmittan i vårt land». Man har i stället ganska allmänt lärt sig uppskatta detsamma såsom en viktig kulturhård. Framstående vetenskapsmän och föreläsare ha ställt sina insikter och sin talang till dess förfogande. Och det växande föredömet har vunnit efterföljd i det ena samhället efter det andra, så att nu icke mindre än sjuttiofem svenska arbetareinstitut åtnjuta statens understöd. Förtjänsten af denna utveckling kan naturligtvis ingen personligen räkna sig till godo. Men mer än någon annan kan i alla fall d:r Anton Nyström göra det. Han har icke blott gifvit uppslaget, utan också med flammande en-

tusiasm och outtröttligt tålmod ledt arbetet för dess förverkligande. Redan detta skulle räcka till att gifva honom en plats bland dem, som satt synliga märken i samtidens nationella kulturhistoria. Men Anton Nyströms lifsgärning har icke varit begränsad till arbetareinstitutet, om än hans verksamhet i denna rörelses tjänst kommer att gifva den varaktigaste och mest oomtvistliga behållningen.

Han har räckt till för mycket, mycket mera. Sedan en mansålder tillbaka möter man hans namn så godt som öfverallt, där en humanitär eller annan kulturell sträfvan brutit fram. Och ständigt har det stått strid omkring honom — ända till nu. I midten af 1870-talet drog han öfver sig den första stora stormen genom att uppträda som målsman för positivismen. Sista gången han hade tillfälle att slå ett stort slag för densamma var under de stora kulturdebatterna i Upsala i början af 1890-talet, då han af professor Hjärne drefs öfver till defensiv kampanj.

Under denna turnering som rörde sig öfver hela det kulturhistoriska fält, där kristendomen haft någon plats, kom doktor Nyströms omfattande kulturhistoriska vetande honom till pass. Det kan knappast sägas, att han som kulturhistoriker rönt det erkännande han förtjänat. De hugskott och stundom löjliga disproportioner han i sin allmänna kulturhistoria låtit komma sig till last ha föranlett hans bedömare att underskatta den ovärderliga förtjänst han likväl har af att ha skänkt den svenska litteraturen den första öfversiktliga framställning af den allmänna kulturens utveckling.

Den insats d:r Nyström gjort i det politiska lifvet är visserligen icke jämförlig med den sida af hans lifsgärning, som ofvan berörts. Under såväl 1880- som 1890-talet tog han likväl en ingalunda obetydlig del i de demokratiska rörelserna i hufvudstaden. På grund af sin brytning i början af 1890-talet med socialisterna förlorade han sin politiska ställning bland arbetarna, utan att lyckas finna någon fast mark annorstädes i stället. Hans vulkaniska natur och hans för föreläsningssalen utvecklade vältalighet skulle kanske icke håller ha gjort sig fullt lyckligt gällande i kammarens debatter. Men i den politiska diskussionen i prässen och på de offentliga mötena tar han fortfarande del. Senast har han fäst uppmärksamheten vid sig genom sina inlägg i den unionspolitiska uppgörelsen, där han i det längsta förordat medgörlighet beträffande de norska anspråken, men under intrycket af vissa norska vänsterpoliticiis hållning i den ryska frågan och af den återuppl blomstrand skandinavismen — på den gamla skandinavismens tid deltog han som ung läkare i det senaste dansk-tyska kriget — har han nu i stället börjat arbeta för ett befastande af den unionspolitiska gemensamheten.

Det är ganska naturligt, att den, hvilken haft så många järn i elden som doktor Anton Nyström, icke ständigt kunnat se till dem alla. Ett och annat af dem har naturligtvis fått kallna. Särskildt gäller nog detta om hans läkareverksamhet. Om han råkat i meningsbyte om ett eller annat brännbart ämne, har det allt för lätt kunnat hända att patienterna i hans väntrum fått vänta så länge, att deras tålmod tagit slut. Men det fanns en tid, då hans praktik var ganska betydande. Och hans skriftställareverksamhet omfattar äfven läkarevetenskapliga ämnen.

Det är emellertid icke som läkare eller vetenskaplig forskare, utan som den vetenskapliga odlingens outtröttlige, populära och väckande tolk han gifvit sin lifsgärning dess bestående värde.

V—d S.

ANTONETA.

EN GATUBILD FRÅN MADRID.

Öfversättning för HVAR 8 DAG.

En eftermiddag — det är en hel del år sedan — steg jag in i en *estanco*, d. v. s. en af de där små butikerna, där man säljer tobak och frimärken och där det äfven brukar finnas en breflåda. Under det att *la estancuera* räknade upp cigarrerna som jag rekviderat, blef jag varse en liten flicka omkring 7 å 8 år gammal. Hon höll ett bref i handen och grät sakta för sig själf.

»Hvarför gråter du, lilla barn?» frågade jag.

»Jag räcker inte!»

Barnet kunde ej nå upp till lådan för att lägga i brefvet. Jag tog det från henne och stoppade ned det.

»Nu är det där. Vill du nu ge mig en liten kyss för besväret?»

Barnet reste sig på tåspetsarne och räckte fram sin kind. Jag gaf den lilla en kyss och hon gick sin väg aftorkande tårarne med afvigsidan af handen. Från butiksdörren såg jag, hur hon oupphörligt såg sig om efter mig med dessa stora ögon som barn göra när någon väcker deras intresse...

Ett par år därefter kom jag en afton vid midnattstid från telegrafstationen och skyndade fort utför gatan, då det började regna. Plötsligt märkte jag framför en gammal, ännu med portklapp försedd dörr en flicka, som också stod och grät tyst.

»Märkvärdigt», sade jag för mig själf, »att jag alltid skall stöta på ledsna barn!» Och trots det rägnet blef allt starkare stannade jag och frågade:

»Hvarför gråter du, min flicka?»

»Jag räcker inte!»

Det var den samma lilla från *estanco*! Hon hade inte vuxit mycket, men tycktes dock vara sina elftva år gammal.

»Åhå», sade jag till henne, »du är den där flickan som inte kunde räcka upp till breflådan!»

»Ja — och det är herrn som gaf mig en kyss.»

»Just han. Och nu gråter du väl därför att du inte kan nå upp till portklappen, inte sannt?»

»Jo, för jag har så brådtom. Skulle herrn vilja vara så snäll och knacka tre gånger?»

Jag efterkom hennes önskan och frågade därpå:

»Men hvad skall du göra ute så sent i det här rägnvädret?»

»Jag skall hämta doktorn, för min mamma är mycket dålig.»

»Hvarför gör inte din far det, eller din bror eller er tjänstjungfru?»

»Jag har ingen far eller bror och vi ha visst inte någon tjänstjungfru!»

»Hvad gör din mor?»

»När hon är frisk, syr hon.»

»Och du?»

»Jag hjälper henne.»

»Hvad heter du då?»

»Antoneta.»

»Och du säger att din mor ligger sjuk?»

»Ja. Doktorn sa' i morse att om hon fick ett nytt anfall skulle jag genast gå efter honom. Där komma de redan.»

Ljus syntes också mycket riktigt genom dörr-

springan. Jag stack handen i fickan och gaf flickan några slantar. Därpå skyndade jag mig vidare, ty rägnet öste ned i strömmar...

Mer än en gång tänkte jag på flickan, men jag återsåg henne först efter ungefär tre år, då slumpen, som synes styra världen, ånyo förde henne i min väg. Hon hade redan nästan mognat till jungfru och var klädd i långklädning. Icke desto mindre kände jag genast igen henne i den lilla Trefaldighetskyrkans halfdunkel, där jag esomoftast brukar gå in för att kasta en blick på den härliga altartaflan. Hon var klädd i sorgdräkt och stod framför ett krucifix på tåspetsarne, precis som första gången när jag såg henne i *estanco*.

Tydiligen ville hon kyssa den korsfästes fotter. Men hon kunde åter igen icke räcka upp. Då ingen var i närheten, smög jag mig sakta fram och lyfte plötsligt bakifrån upp henne med båda armarna, så att hon kunde utföra sin afsikt.

Genast vände hon sig naturligtvis högst häpen om och hon kände äfven igen mig. Vi gingo därifrån tillsammans och Antoneta sade till mig:

»Det tyckes vara Guds vilja att ni alltid skall vara tillhands, när jag vill komma åt något som jag inte kan nå.»

»Du är sorgklädd?»

»Ack ja! Jag är ensam i världen, fattig och utan arbete och ofta fara så onda tankar genom mitt hufvud, att jag måste skynda hit till kyrkan för att anropa himlen om skydd.»

I detta ögonblick mötte vi en stövt, i vid slängkappa insvept yngling med bred toserohatt. Han stannade på något afstånd.

»Farväl!» ropade flickan med i ögonen fallande brådska...

Här skulle historien om det tredubbla mötet med den obekanta ha varit slut, om icke för ej länge sedan en händelse tillstött, som inte är något vidare ovanligt i Madrid. Jag kom sent en afton från klubben, när jag midt i staden i hörnet af en trång gata träffade på en folksamling — nattsvärmare af båda könen, gatuförsäljare, polisbetjänter o. s. v. Skrik, eder och grofva tillmälen skuro genom luften. Midt i samlngen höllo två kvinnor på att slåss och en polisman skrek:

»Antoneta och den andra äro häktade!»

Antoneta! Som ett stygn gick det genom mitt hjärta. Jag bröt mig igenom folkmängden och såg efter. Ja, det var hon. Barnet som jag gifvit en kyss, flickan, hvilkens mor låg sjuk, jungfrun som jag träffade framför krucifixet i kapellet.

»Du... är det du?»

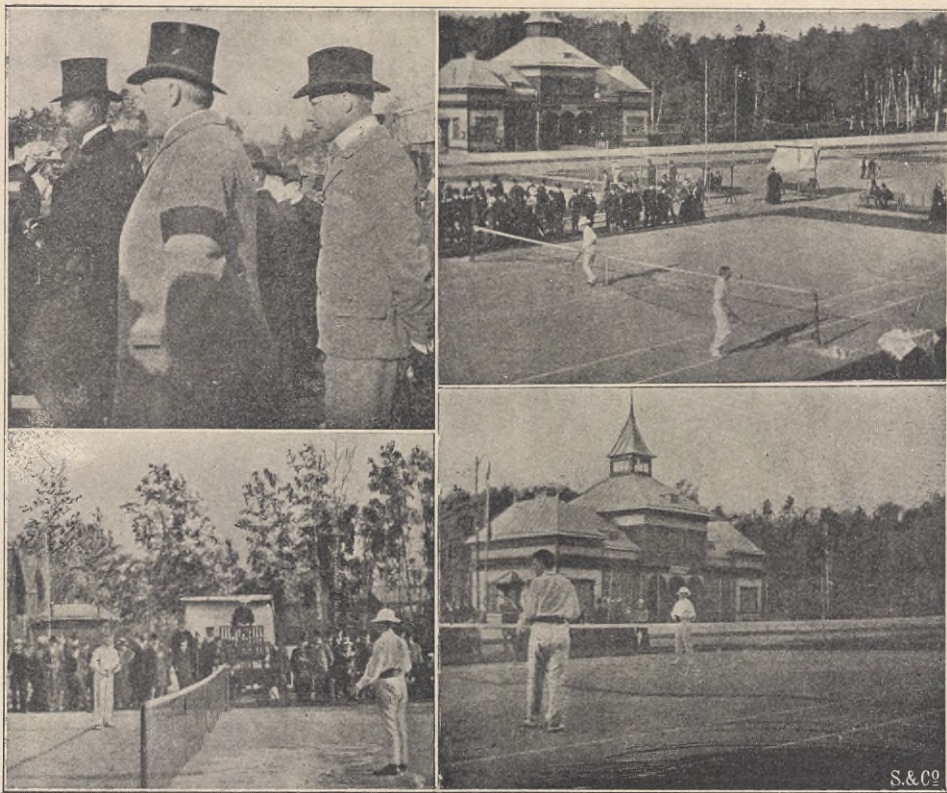
När den olyckliga, på hvilken håret hängde i stripor ned öfver det blödande och blodröda ansiktet, fick se mig brast hon plötsligt ut i tårar. Med ett uttryck af smärta, som jag icke lätt skall glömma, ropade hon:

»Ack, käre herre, den här gången kommer ni för sent för att lyfta upp mig! Det finnes ögonblick i lifvet för oss fattiga, då vi till och med hinna *dit* hvarthän vi inte skulle vilja...»

Och jag såg henne försvinna mellan polis-konstaplarnes, följd af massans skymford...

LAWN-TENNIS-TÄFLINGARNE I STOCKHOLM.

Amatörfotografier af hr Gösta Philipson, Stockholm.

Intresset för den högst uppfriskande lawntennis-idrotten har i vår hufvudstad tagit en sådan fart, att en ny lawntennisbyggnad visat sig behöflig. Denna, som ligger vid Idrottsparken, torde blifva färdig under höstens lopp. I Stockholm spelas ännu lawntennis mest under vinterns lopp, och med den 1 oktober är tennissäsongen fullt i gång. Naturligtvis komma dock alla detta spels goda egenskaper först till sin rätt, då det bedrivs ute i det fria, så att luften får rensa lungorna och sätta lif i spelet.

Den 30 september ägde intressanta lawntennis-

täflingar rum i Idrottsparken, från hvilka vi här äro i tillfälle visa några ögonblicksfotografier. Vid dessa täflingar segrade upsaliensaren kand. Carlander i »handicap single», hvaremot kand. Carlander och Boström i »handicap double» besegrades af två medlemmar af kronprinsens tennisklubb.

Bilderna visa: Den öfre till vänster: kronprinsen med uppvaktning nedanför prisdomarestolen; den öfre till höger: striden mellan hrr Boström och Carlander; den nedre till höger: hr Settervall mot greve Clarence von Rosen; den nedre till vänster: hrr Nordenson och Bergsten.

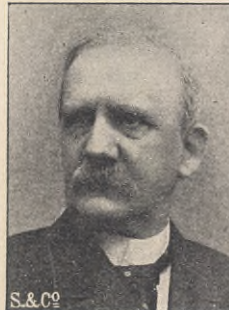
NYVALDA RIKSDAGSMÄN. I.

Rådman AXEL G. ANDERSSON,
Sundsvall.
Första kammaren,
Västernorrlands län.

Friherre H. FALKENBERG,
Värmlands Säby.
Första kammaren,
Värmlands län.

Landshöfding C. A. SJÖCRONA,
Mariestad.
Första kammaren,
Skaraborgs län.

Friherre L. G. de GEER,
Hanaskog.
Första kammaren,
Kristianstads län.

"UTSTÄLLNINGSPARADEN" I MALMÖ.

Fotografier för HVAR 8 DAG af F. Alméer, Malmö.

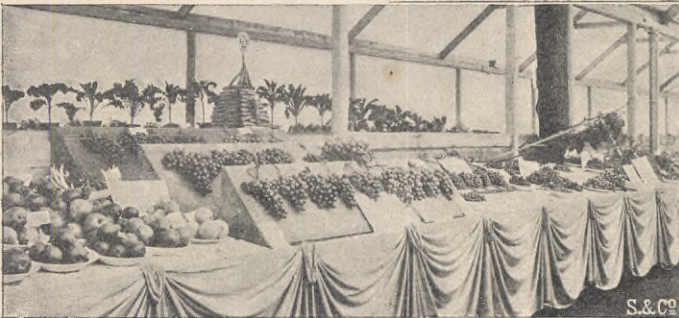

BÄRVINSTUGAN.

Vi återgifva här ännu några trevliga bilder från den stora trädgårdsutställningen i Malmö. Om de utställda föremålens kvalitet vittnar bäst det faktum, att i genomsnitt hvarannan utställare erhöll pris. Af de 31 hedersprisen gingo nio till Danmark, de öfriga till Sverige. De ej mindre

AFSKURNA BLOMMOR.

FRUKTAFDELNINGEN.

Ville man ha ett klassiskt ljudande namn på denna tillställning, kunde man gärna kalla den ett merkuriuståg, men namn äro ej förklarings- »Merkantila paraden», sådan den härordagen drog öfver Malmö idrottsplats, är på samma gång ett karnevals- och reklamtag. Deltagarne utgjordes nämligen uteslutande af representanter för ett flertal af stadens affärs- och industrifirmor, som under olika förklädnader och omgifna af hvarjehanda

förklarande attribut drogo fram i brokigt tåg, till häst och till fot, åkande och cyklande, enhvar bemödande sig att göra sin »specialitet» uppmärksam och hägkommen.

MERKANTILA PARADEN; Kaffe och Té.

KALMAR STIFTS NYE BISKOP.

Till biskop i Kalmar stift efter framlidne d:r Per Sjöbring har utnämnts innehafvaren af första förslagsrummet, professorn i pastoralteologi vid Upsala universitet teol. d:r *Henry William Tottie*.

Biskop T. är född i Stockholm den 29 okt. 1856 och har således vid helt unga år nått upp till detta höga ämbete. Hans lärdom, praktiska anlag och urbana, fint bildade väsen äro en borgen för, att biskop Tottie skall blifva en prydnad för detsamma.

Biskop Totties meritförteckning är alltför lång, för att kunna här mera än i korthet antydast. Docent i teologi sedan 1885 tillträdde han 1893 det professorsämbete, hvilket han nu lämnar för den biskopliga stolen. Under flere år har biskop T. hedrats med en mängd kyrkliga förtroendeuppdrag, såsom ledamotskap af prästbildningskomitén, af svenska kyrkans missionsstyrelse m. m. inspektorat för Upsala folkskollärareseminarium m. m.

Biskop Totties utnämning kommer säkerligen att af Kalmarstiftets präster hälsas med tack och de bästa förhoppningar.

FOLKETS PARK I KALMAR.

Amatörfotografi af hr Christian Ohlsson.

På allt flere platser i vårt land ha under senare år s k. folkparker uppstått. Deras ändamål är, som lätt förstås, att särskildt på hvilodagen bereda »de breda lagren» tillfälle att vistas ute i det fria och njuta af den vackra årstidens naturskönhet i så fulla drag som möjligt. Det var ej länge sedan vi återgäfvu bilder från folkparken vid Furuvik, en vacker gåfva af Gäfle—Dala järnväg.

Den 16 september invigdes i Kalmar den nya »Folkets park» därstädes. Det är den vackra egendomen Lindsbergs stora park strax utom staden som här förvärfvats för det goda ändamålet. Invigningen bevistades af öfver 2000 personer. Högtidstalet hölls af bankdirektör Ancker, som på ett anslående sätt tolkade dagens innebörd för Kalmar arbetare och huru de med egen kraft och energi skaffat sig denna tillflyktsort, där de efter dagens tränga id kunde njuta af sin frihet. Illumination och dans avslutade invigningsdagen, under hvilken alla deltagande iakttagit den mest hedrande och mönstergilla ordning.

SKRÄCKBILDER FRÅN INDIEN.

Efter indiska originalfotografier ställda till HVAR 8 DAGS förfogande.

På stora landsträckor finnes ej en droppe vatten att tillgå. När födoämnen skola utdelas till de arma människorna, råka dessa i formligt slagsmål, därvid allt tillfaller de starkaste. De som lidit mest af hungern och försvagats, så att de ej kunna deltaga i kampen, äro lämnade att ömkligen omkomma.

Man skulle kunna fylla hela volymer med skildringar af de gräsliga scener, som dagligen utspelas i drottning Victorias kajsar-

Långt innan boxarupproret i Kina med dess fasansfulla scener kommit till européernas kännedom, hade man hört talas om den stora hungersnöden i Indien och dess gräsligheter. Blodet stelnar i ådrorna vid underrättelserna om morderna på de kristne i »det himmelska riket», men ännu mera rysansvärda äro de skildringar, som lämnats om tillståndet i Indien, där tusentals människor år efter år duka under af svält. Från nästan alla länder har man sändt medel dit ned för att i någon mån söka afhjälpa nöden, men dessa medel ha varit som en droppe i hafvet bland de många millionerna hungrande människor.

Det har varit hemiska detaljer missionärer och andra resande vetat berätta från hungersnödens dagar i Indien. — Människorna likna lefvande skelett med onaturligt stora benknötar och buken djupt insjunken. Hvar man får fram ser man mänskliga varelser ligga döda eller döende af hunger. Schakaler och hyenor frässa begärligt på de döda kropparne. En amerikansk missionär fick t. ex. på sin resa genom landet se ett utmärkladt barn, hvars ena arm afslitits af en hund.

Våra bilder, som blifvit oss genom en af våra läsare tillsända, gifva i sanning en hemskt trogen föreställning om dessa arma människors lidanden, innan döden förlossar dem från deras outsägliga kval.

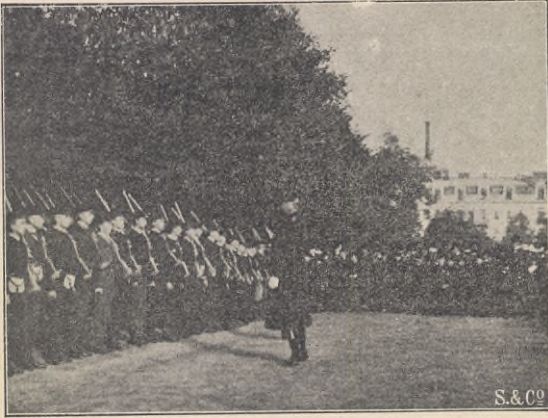
Här har det brittiska rikets styrelse en fläck att aftvä, hvilken med hvarje år blir allt vederstyggligare. Det borde visa sig angelägnare om att andligen och lekamligen förbättra sina hedniska, halfvilda undersåtars vilkor, än beröfva civiliserade och driftiga småriken deras själfständighet.

SKOLUNGDOMENS KRIGSÖFNINGAR.

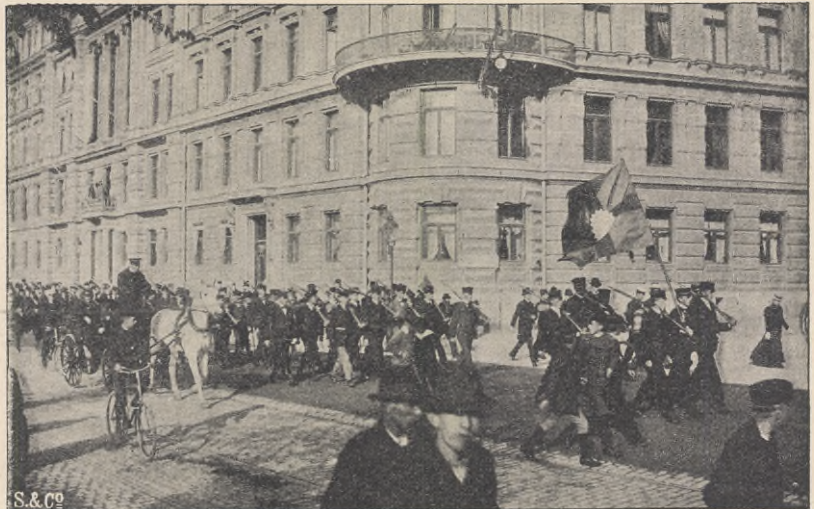
AMATÖRFOTOGRAFIER AF hr AXEL CARLSSON, STHLM.

I Kungsträdgården före korum

Militäröfningarne vid de allmänna läroverken ha på de senare åren varit föremål för en kritisk skärskådning, som resulterat i ett ganska allmänt tvifvel på deras praktiska nytta. Emellertid äro väl dessa öfningar i vapnets bruk alltid bättre än inga öfningar alls. Och de borde väl ock vara på lämplig årstid en lika hälso-sam som för lärjungarne välkommen omväxling med det forcerade vårplugget, hvilket endast underlättas af några timmars friluftslif då och då.

Militäröfningarne ha väl icke bedrivits på det sätt,

Läroverksungdom på väg till skjutbanan.

På skjutbanan vid Kaknäs

att man på den korta tiden hunnit vinna det praktiskt mest önskvärda resultat, men häri har på senare åren ändring vidtagits till det bättre.

En del af öfningarne, hvilkens vikt t. ex. nu alltmer inses, är skjutningen. Att vara flink i benen kan nog vara godt i farans stund — men säker hand och säkert öga äro bättre! I Stockholm har nyligen, den 29 sept., skolungdomens täflings-skjutningar ägt rum. I desamma deltog bortåt ett 1,000-tal unga skyttar — alla Stockholmsläroverkens elever från och med 7:de till och med 5:te kl., elever från hufvudstadens folkskolor samt dessutom representanter från läroverken i Örebro, Vesterås, Falun, Gefle, Strängnäs, Linköping, Norrköping och Nyköping.

De högre läroverkens ungdom sköt med 1867-89 års gevär på 200 m. afstånd samt med kam-

margevär på 15 meter, de femklassiga läroverkens med salongsgevär på 12 meter, folkskolornas dito. Dessutom täflade ett antal »Mauserskyttar» i skjutning med 6,5 mm. gevär m. 96 på 200 meter.

Utgången af täflingarne får i allmänhet anses mycket vacker. Många af de unga skyttarne visade en berömvärd träffsäkerhet. Till det goda resultatet bidrog naturligtvis ock det utmärkta vädret, som var lugnt och strålande.

DEN SVENSKA SPETSBERGSEXPEDITIONEN OCH DESS CHEF.

Fotografierna ställda till HVAR 8 DAGS förfogande af doc. Westman.

I broderlig endräkt ha ryssar och svenskar under den gångna vintern kamperat bland Spetsbergens is och snö. De bristfälliga kommunikationerna i dessa landsändar ha hindrat dem att draga någon egentlig fördel af det personliga umgänget med hvarandra — svenskarna ha haft sin station på nordsidan, ryssarna sin på sydsidan — men det vetenskapliga utbytet kommer samma internationella fond till godo, och ingen afund färgar den ena expeditionens afdelningens ömdömen om den andras arbete.

Det är ett helt år och ett kvarts därtill, sedan gradmätningsexpeditionen svenska medlemmar ombord på kanonbåten Svensksund lämnade Stockholm, dit de först nu i midten på september återvänt. Vi svenskar börja snart på känna oss hemmastadda i dessa trakter. Sedan Torell och Nordenskiöld för halfannan mannaålder sedan företogo sina första forskningsfärder dit, har den ena ishafsexpeditionen aflöst den andra. Efter Andréés båda färder till Danskön och Nathorst's expedition med »Antarctic» följde så förra sommaren den omsorgsfullt förberedda Jäderinska gradmätningsexpeditionen till Spetsbergen. Utom lektor Edvard Jäderin deltog i denna ex-

pedition docenten Westman, ingenjör Fränkel, amanuensen Robin och — såsom expeditionens läkare — dr Torgersruud. De fotografier, som här återgifvas, ha ställts till HVAR 8 DAGS förfogande af docenten Westman. Beträffande dessa fotografier förtjänar det att anmärkas, att Fair Havenglaciären erbjuder en isräcka af åtminstone 50 meters höjd och en glaciär-port på midten i förgrunden. Snötäckets i förgrunden är nyfallen snö, som äfven ses

efter fjällsidorna. Fotografien är tagen någon af de sista dagarna i augusti detta år, då landskapet redan tedde sig vinterlikt. Glaciären till vänster i bakgrunden på fotografien af vinterstationen är Dunérs glaciär i botten af Treurenberg Bay,

Vinterstationen, som uppbyggt för tillfället, prisas som ytterst ändamålsenlig. Hvarje deltagare i expeditionen har haft sitt särskilda sofrum. Därtill har kommit gemensam matsal och arbetsrum. I öfre våningen har manskapet haft sitt kvarter. Dit har också varit förlagd en stor slöjdsal med hyvelbänkar. Belysningen har naturligtvis bestått af elektriskt ljus, som fungerat förträffligt. Däremot lämnade kaminerna åtskilligt öfrigt att önska i fråga om skydd mot den ganska bistra kölden, som ett

Lektor EDVARD JÄDERIN.

»FLYTTNINGSTID»: Vinterstationen, sedd från norr med »Svensksund» och »Gjøa». I bakgrunden synes till vänster västra delen af Dunérs glaciär i botten af Treurenberg Bay.

MOSELBAY.

VOGELSANG.

par gånger steg ända till — 40° C., omväxlande med stormarna, som skakade huset på dess grundvalar och foro fram med en styrka af ända till 48 meter i sekunden — redan 34 meter i sekunden brukar räknas som orkan.

Men hvarken köld eller storm förmådde rubba det goda humöret hos expeditionens medlemmar, och när »Svensksund» i våras återvände dit för att afhämta dem, gafs det enstämmiga beskedet, att vintern varit »här-

lig». »Hela människan blir som pånyttfödd däruppe». skriver en af deltagarne i Svensksunds Spetsbergsfärd, Thorild Wulff. »Alla urgamla, sunda, primitiva drifter från stenåldern, som lidit albräck under årtusenden och som man trodde slocknade, växa fram och fylla vårt stackars slappnade gudsbeläte med rödt blod och en ny ung lifskraft, som förnimmer sig i släkt med den starka obändiga naturen omkring. Man erfar en helt ny känsla af fysiskt välbehag, känner sig kvitt alla de tusen, hvar för sig omärkliga lyten, som den betryckta människan lärt sig sammanfatta i ordet arfsynden. Jag känner med välbehag hela stycken af min själ försvinna, bli värdelösa och skamsna, trängda åt sidan af all den orädda kritiska klarsynthet, som manas fram under vildmanslifvet i den ständiga solens land. Här lär mig ett enda andedrag att tränga djupare i mysteriets väsen, lär mig skilja det väsentliga, bärande i lifvet från det myckna värdelösa. En enda stor, fulltonig stämning, vuxen fram ur denna klara förunderliga luft, ur en natur, som verkar med bjudande stolt majestät, ett enda sådant ögonblick lär mig mer af livsvishet än sömnlösa nätter vända och sjuka, trötta grubbel. Jag kände aldrig hemlängtan under min sommar bland Spetsbergens fjäll.»

Men det var visserligen icke allenast naturstämningen, som gaf tillvaron innehåll i »den ständiga solens land», som på vintern blef det ständiga mörkrets. Framförallt var det nog arbetet. På hösten och våren ägnades mesta tiden åt fältarbeten. »Basens» signalpunkter och det närliggande Hecla Hook slutbestämdes och en triangulering af trakten ända till Moselbay verkställdes.

Nordostlig vy med Extreme Hook och några af Sjuöarne.

Glaciär i botten af Foulbay.

Glaciär i inre delen af Fair Haven med en isbräcka af åtminstone 50 met. höjd och en »glaciärports» på midten i förgrunden. Snötäcket i förgrunden är nyfallen snö, som äfven ses efter fjällsidorna. Fotografiet taget någon af sista dagarne i augusti 1900, då landskapet redan tedde sig vinterlikt öfver hela norra delen af Spetsbergen.

»Bofven»
en af de sibiriska hundarne.

I maj och Juni månad gjordes af lektor Jäderin och doktor Torgersruud med fyra man samt slädar och sibiriska hundar försök att uppnå den hittills ouppnådda Chydenii bergskedjan midt inne å inlandsisen. Öfverstigliga naturhinder spärrade emellertid vägen, sedan man framträngt omkring nio mil inåt isen. Så ofta dimman tillät, gjordes likväl mätningar och togos fotografier. Bland annat gånvo dessa mätningar vid handen, att inlandsisen nådde en höjd af 1,200 meter. Kölden uppe på isplatån uppgick icke till mer än -20° C. Efter 17 dygns färd återkom expeditionen till hufvudkvarteret. Såväl i fråga om Spetsbergens kartografi som de högre breddgradernas klimatologi ha viktiga erfarenheter gjorts, och den vetenskapliga behållningen i dess helhet är af den betydelse, att det är att hoppas, att statsmakterna skola sätta expeditionen i tillfälle att snart fortsätta sina forskning.

* * *

I lektor Edvard Jäderin har gradmätningsexpeditionen ägt en chef, som förenat vetenskaplig auktoritet med vinnande personliga egenskaper. Under den långa arktiska natten äro sådana egenskaper minsann att sätta värde på. Vetenskapsmännen och manskapet prisade honom med en mun. Han arrangerade fäster och aftonsamkväm med sång och andra förströelser. En gång i veckan höll han föredrag. Lektor Jäderin är en ypperlig föreläsare, känd från föreläsningssällskap och

arbetareinstitut för sin förmåga att populärt behandla vetenskapliga ämnen. Under åren 1881—82 var han föreståndare för Stockholms arbetareinstitut.

Hans vetenskapliga insatser äro både många och betydande. Särskildt uppseende har hans geodetiska basmätningemetod väckt, och hans tillsammans med numera professor Charlier utgifna arbete Stjernvälden har rönt mycket erkännande.

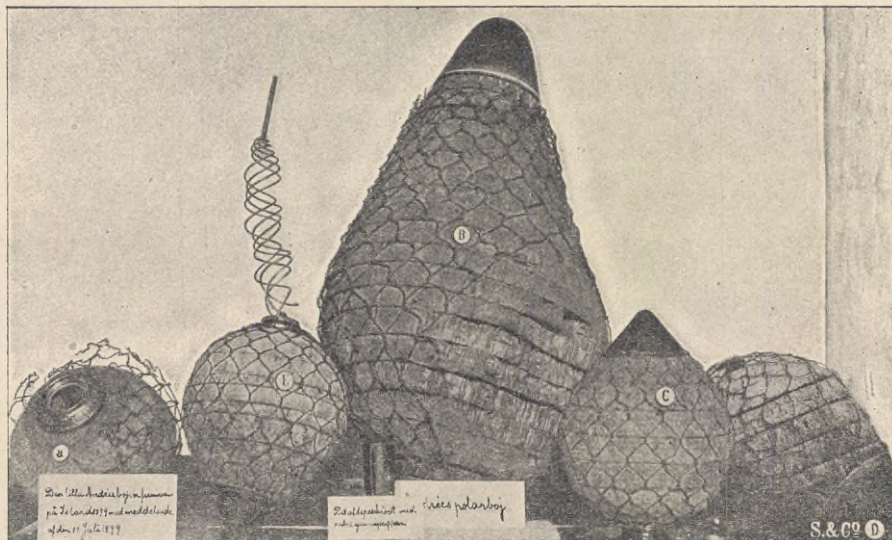
Född 1852 och student 1869 blef han redan följande år amanuens vid Stockholms observatorium, där han efter ett par års tjänstgöring i Upsala 1876 förordnades till biträdande astronom för att två år senare 26-årig tillträda lektoratet i geodesi och topografi vid tekniska högskolan i Stockholm, hvilken post han ännu innehar, utvidgad med undervisningen äfven i ren matematik.

En bror till lektor Jäderin är den bekante journalisten Axel Jäderin och en syster till honom författarinnan René, fru Anna Branting.

»Svensksunds» expedition, som återhämtade den Jäderinska. (Förminskning af fotogr. ur H. 8 D:s n:r 39).

ANDRÉE-BOJARNE PÅ NATIONALMUSEUM.

Amatörfotografi Wetzels, Stockholm.

På Nationalmuseum äro de fem bojar utställda, hvilka äro de enda budskap som hittills framkommit från Andréexpeditionen. Ett par af dessa bojar ha, som bekant, innehållit meddelande från expeditionen från själfva uppstigningsdagen, men de öfriga ha dels påträffats med afskrufvat lock, dels befunnits vara tomma. I midten synes den stora polarbojen, som skulle ha utkastats vid passe-

randet af polen. Den sista (n:r 4) påträffades den 30 aug., med depesch, i Finnmarken.

Dessa stumma budskap från de tre djärfva, hvilkas öde ännu är höljdt i dunkel, är, jämte brefdufvan från »Alken», allt som hittills nått oss från »Örnen». Hvilken väg denna slutligen tagit skall väl omsider bli uppenbart, i och med dessa traktens ytterligare utforskande.

GALLEGHER SOM REPORTER.

EN TIDNINGSHISTORIA.

AF RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

(Forts. från n:o 2.)

När Hefflefinger fick syn på Hade, for han upp och gjorde en rörelse framåt, som om han ämnat ögonblickligen hoppa ner och genast föra fången med sig.

»Lägg er ner», bannade Gallegher, »inte någon sorts polisman skulle lefva tre minuter i den samlingen.»

Detektiven drog sig långsamt tillbaka och gräfde åter ned sig i höet, men icke ett ögonblick under den långa brottningen lämnade hans öga mördaren. Tidningsmännen intogo sina platser på främsta bänken och sågo på sina klockor samt bådo »ceremonimästaren» att låta dem för all del »skaka hand och börja.»

Man slog vad till höger och venster, och de stora sedelbundtarne som vågades slungades fram med en sådan nonchalans, att Gallegher inte kunde tro annat än att alla blifvit mer eller mindre sinnesrubbad. Till slut drog någon fram en lär på »arenan», ceremonimästaren steg upp och påpekade i kraftiga ordalag att eftersom de redan vore så godt som under borgen att hålla sig lugna, så höfdes det att alla lade band på sin rörelse och iakttog sträng tystnad, såvida de inte ville få polisen öfver sig och »komma in» för ett par år.*

Dessa ord hade ingen annan följd än att församlingen brast ut i de mest våldsamma hurrarop för de båda kämparne, hvilka hälsades med beundrande rop när de nu stego fram och kröpo ur sina stora rockar.

Deras ljusröda hud var mjuk och frisk som ett litet barns och glänste i lyktskenet som rosenfärgadt elfenben, och under denna silkestrikå rörde sig musklerna ut och in lifligt erinrande om en orm, som ringlar sig kring en trädgren. Man trängdes för att få skåda denna djuriska fysiska skönhet på nära håll. Svetten perlade ut i stora droppar på vadarrangörernas pannor och tidningsmännen tuggade nervöst på spetsen af sina pännor.

Och i spiltorna mumsade korna belåtet på sin föda och tittade med lugn nyfikenhet på de två, som väntade på signalen att rusa på hvarandra — och döda hvarandra om det blefve nödvändigt, för sina medbröders nöje.

»Plats!» befallede ceremonimästaren. Det blef tyst som i en kyrka, när de två kämparne mätte hvarandra med ögonen. Ceremonimästaren gaf en ny signal och båda männen intogo en försvarsställning. En stor arm sköt ut som en piston, man hörde ljudet af knytnäfvar hvars slag föllo på nakna huden. Från åskådarne kom en »suck» af belåtenhet och lättnad — den stora brottningen hade börjat.

Hur lyckan kom och gick, och chancerna stego och föllo, det är en gammal historia för dem som höra på slikt. Och de som inte göra det äro glada att bli förskonade därifrån. Man påstår emellertid, att brottningen var en af de bittraste som ägt rum i landet. Efter en timme var icke längre *the champion* favoriten. Den andre, hvilken handterats så hårdhänt och för hvilken publiken endast hyste föga sympati, började taga upp sig och det såg mycket sannolikt ut att han skulle segra. Hans slag föllo skarpa och säkert och hans motståndares krafter sjonko hastigt.

Men nu voro åskådarne utom all kontroll. Keplers böner om tystnad drucknade i eder, oartikulerade tjut af ilska, som om slagen fallit på dem, och i rop af glädje från dem som sågo sig vinna vaden.

Under detta oväsen var det ingen som hörde de tre tunga slagen efter hvarandra på de stora ladudörrarne. Äfven om de gjort det, var det för sent att reparera skadan, ty dörren lyftes af gångjärnen och kastades undan och samtidigt rusade en poliskommissarie in, följd af sina öfverkonstaplar och konstaplar. Under den panik som nu uppstod stodo åtskilliga af de närvarande hjälplöst orörliga, som om de sett spöken. Andra rusade vildt mot poliserna, men drefvos tillbaka med battongerna. Andra foro hufvudstupa ned i spiltorna till hästarne och boskapen och andra åter sökte stoppa sina sedelbundtar i händerna på poliserna, i det de bådo som barn om lof att få komma undan.

I det ögonblick dörren öppnades och polisen blef synlig, slant detektiven Hefflefinger ned mellan stängerna, på hvilka han legat, hängde vid händerna ett ögonblick och damp därpå ned mitt bland massan. Rörlig som en ficktjuf var han i nästa minut ur densamma och högg Hade vid strupen som en hund. I detta ögonblick var mördaren den lugnaste af de båda.

»Se så», hväste han, »bort med händerna. Något våld är alldeles oehöfligt. Är det så farligt att se på en brottning, hvafalls? Där är en hundradollarsedel i min högra hand. Tag den och låt mig slippa lös. Det är ingen som ser det. Se här.»

Men detektiven endast höll honom desto säkrare fast.

»Jag har er häktad för inbrott», hviskade han mellan tänderna. »Nu kommer ni med mig och det fort. Ju mindre bråk, desto bättre för oss båda. Om ni inte vet hvem jag är, så kan ni känna min polisstjärna under rocken här. Jag är i min fulla rätt och när vi hunnit ut ur det här fördömda skränet skall jag visa er mina papper.»

Han släppte Hade's strupe med ena handen och tog fram ett par handklofvar ur fickan.

»Det är misstag. Det är en fräck förolämpning», hväste mördaren blek och darrande, men hemskt liflig och med förtviflade ansträngningar att återfå friheten. »Låt mig gå, säger jag! Släpp mig! Ser jag ut som en inbrottstjuf, ert nöt?»

»Jag vet hvem ni ser ut som», hviskade detektiven med ansiktet alldeles uppe i fångens. »Gå med nu stilla som inbrottstjuf, annars talar jag om för karlarne här hvem ni är och *hvad* det är jag har häktat er för? Skall jag ropa ut ert verkliga namn, eller icke? Fort, tala! Skall jag?»

Det var någonting så grymt hänsynslöst i polis-mannens ansikte att karlen, som han höll, insåg att detektiven kände honom. Han skulle hafva fallit, om han ej stått som i ett skrufståd. Hans ögon öppnades och slöto sig igen och han segnade fram och tillbaka, som om han varit halfkväfd. Till och med för en så härdad kännare af brott som Gallegher låg det något så skräckslaget öfver mannen, att han ej kunde underlåta att betrakta honom med något medlidande.

»För Guds skull», tiggde Hade, »låt mig gå.»

* Prisstrottningar äro i lag förbjudna i de flesta af Förenta staterna. Öfvers. ann.

Kom med till mitt rum så skall jag ge er hälften af pengarne. Jag vill dela jämt med er. Vi kunna båda komma undan. Det räcker till en förmögenhet åt oss båda. Ni blir rik för lifvet. Förstår ni — för hela ert lif!»

Men detektiven slöt endast läpparne desto fastare tillsammans.

»Det är nog», hviskade han till svar. »Det är mer än jag väntade. Ni har redan afkunnat er egen dom. Kom!»

Två poliser i uniform bevakade utgången, men Hefflefinger endast log och visade sitt polismärke.

»En af Byrne's detektiver», sade han förklarande, »kommit hit för att fånga den här. Det är en inbrottstjuf Arlie' Lane, alias Carleton. Jag har visat mina papper för kommissarien. Allt är i sin ordning. Jag tänker att jag tar honom direkt med till Newyork i kväll.»

Poliskonstaplarna nickade och logo med beundran för representanten för den bästa detektivtrupp i världen och lät honom passera.

Därpå vände detektiven sig till Gallegher, som stod vid hans sida, troget vaktande som en hund: »Jag går upp på hans rum för att taga obligationerna och de andra papperen», hviskade han, »sedan marscherar jag med honom till stationen och tar nattåget. Jag har gjort min andel, glöm nu inte din!»

»Åh, ni ska' få era pengar ordentligt», sade Gallegher. »Ni gjorde saken bra för råsten!» tillade han med en förståsigpåares gillande.

Mr Dwyer hade hållit på att skriva under polisens ränsning, liksom han förut skrivit i väntan på att brottningen skulle börja.

Tidningsmännen stodo, utom sig af förargelse, i en grupp. De hade underrättat polisen, som höll dem kvar, att de representerade landets förnämsta tidningar, och de protesterade på det häftigaste mot att kommissarien höll dem arresterade.

»Var inte en åsna, Scott», sade mr Dwyer, som var alltför upphetsad för att vara höflig eller politisk. Vi äro här på ämbetets vägnar, liksom ni, och ni ha ingen rätt att hålla oss kvar.»

»Om vi inte få vårt stoff till telegrafan genast», förklarade en Newyorkare, »så blir det för sent för morgondagens tidning och —»

Kommissarien förklarade, att han inte brydde sig det minsta kopek om morgondagens tidning och det enda han visste var att tidningsmännen skulle följa med till polisstationen. Där skulle de förhöras, och om polisdomaren ville låta dem gå var det dennes sak, men Scotts plikt vore att taga dem till häktet.

»Men då är det för sent, förstår ni inte?» skrek Dwyer. »Ni måste låta oss gå nu, genast.»

»Det kan jag inte, mr Dwyer», svarade kommissarien, »det är inte vidare med den saken. Har jag inte nyss arresterat ordföranden i Republikanska klubben, han som skaffat mig min plats — och så tror ni att jag skulle kunna låta er slippa lös?»

Hvad mr Dwyer svarade till detta var så långt ifrån en komplimang, att den förtörnade kommissarien fattade sportredaktören vid axeln och öfverantvordade honom till två af sina män.

Detta var mer än den distinguerade mr Dwyer kunde smälta och han lyfte indignerad sin hand till motstånd. Men innan han hunnit begå någon dårskap, greps hans handled af en liten stark hand och han kände att någon trefvade i fickan på hans stora rock.

Han sänkte händerna och såg ned, därvid han fann Gallegher bakom sig hållande honom vid hand-

leden. Mr Dwyer hade glömt gossens närvaro och skulle ha yttrat sig skarpt, om inte något i Galleghers oskyldiga ögon häjdade honom.

Galleghers hand var ännu kvar i den ficka, i hvilken mr Dwyer hade stoppat sin anteckningsbok, som var fylld med hvad han skrivit om Galleghers arbete och Hade's slutliga häktande samt ett flytande detaljeradt referat af brottningen. Med ögonen fästa på Dwyer drog Gallegher fram boken och med en kvick rörelse förpassade han den inom sin egen väst. Mr Dwyer nickade samförstånd. Vid en blick på sina vaktare fann han dem alltjämt upptagna af ordstriden mellan deras chef och korrespondenterna, och då de ingenting märkt lutade han sig ner och hviskade till Gallegher:

»Formarne måste vara klara i prässen tjuo minuter före tre. Om du inte hinner dit till den tiden så är det hela till ingen nytta — men om du kommer i tid, så öfverträffar du alla rekord både i staden och i hela landet.»

Galleghers ögon blixtrade till, han nickade till tecken att han förstod och skyndade öförskräckt mot dörren. Men konstaplarna, som vaktade den, tvang honom till ett plötsligt halt.

»Låt mig gå till min far. Jag vill till far», skrek pojken och tjöt hysteriskt med tårar i ögonen. »Dom har arresterat far. O, pappa, pappa! Dom tar dig till fängelset.»

»Hvem är din far, pojkvasker?» frågade en af vaktarne vid dörren.

»Keppler», snyftade Gallegher. »Dom vill sätta in honom och jag får aldrig se honom mera.»

»Åh jo, visst får du det», sade konstapelns godlynt, »han är där i den första polisvagnen. Du kan springa dit och säga god natt till honom och sen gjorde du bäst i att gå till sängs. Det här är inte något ställe för sådana där pysar.»

»Tack, herrn», snyftade Gallegher med tårdränkt röst, och de två konstaplarna läto honom passera.

Därute på gården var allt i uppståndelse. Hästarne sparkade och gnäggade och sköto vagnarne på hvarandra. Ljus glimtrade från alla fönster i det förut skenbart obebodda huset och de vredgade arretanterna öfverröstade hvarandra.

Tre polisvagnar stodo på gården fyllda af missnöjda passagerare, som sutto eller stodo packade som får, utan skydd för snöslasket.

Gallegher smet undan i ett mörkt hörn och iakttog scenen, tills hans ögon kunde uppfatta »hur landet låg.»

När han därpå fick se en konstapel söka med en lykta bland vagnarne, kröp han mellan hästhofvar och vagnshjul till droskan, som han själf ställt vid den yttersta grinden. Han öppnade denna ljudlöst och började med nervös brådska arbeta på hästens bindsl. Knuten var öfvertäckt af is och det tog flere minuter att lösa upp den. Till slut lyckades han, med hjälp af tänderna, och med tömmarne i hand hoppade han upp på hjulet. I denna ställning genomfors han af liksom en elektrisk ström, han tappade andan och stod orörlig, stirrande i mörkret med vidöppna ögon.

Polisen med lyktan hade plötsligt dykt upp bakom en vagn på icke femtio fots afstånd och stod alldeles stilla med lyktan öfver hufvudet. Han kikade så rakt mot Gallegher, att pojken kände att han måste vara upptäckt. Gallegher stod med en fot på hjulaxeln och med den andra i vagnen färdig att gifva sig i väg. I en minut syntes båda stå stilla, därpå tog konstapeln ett steg framåt och frågade barskt: »Hvem är det? Hvad gör ni här?»

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

H. SANTESON

NOBELSTIFTELSENS DIREKTÖR.

Till verkställande direktör har styrelsen för Nobelstiftelsen utsett v. häradshöfding *H. Santeson*. Han åtnjuter sedan länge stort anseende som en skicklig jurist, hvilken under sin advokatverksamhet gifvit många bevis på goda praktiska egenskaper. Dir. S., som förut lämnat ett värdefullt biträde vid utredningen af Nobelska boet, sitter inne med många förutsättningar att kunna till allmän belåtenhet handhafva den ansvarsfulla befattning, med hvilken han nu hedrats.

AFSKED.

Efter slutad mobilisering och fälttjänstförföring i Östergötland denna sommar attackades Vermlands fältjägarrekår för sista gången å Trossnäs af sin chef, öfverstelöjtnant frh. *W. C. Stjernstedt*, som före nästa års vapenöfningar kommer att lämna kåren. Öfverstelöjtnant S. uttalade därvid sitt tack för den tid han fört befälet och särskildt för det vackra resultat nyss avslutade öfningar lämnat, hvilka tillvunnit kåren sin konungs höga erkännande och varit den till heder. Vid den middag officerskåren därefter gaf tolkade kapten Bagge å kårens vägnar dess känslor af vördnad och tacksamhet för öfverstelöjtnant S.

W. C. STJERNSTEDT

J. E. JÄGERSTRÖM

EN AFGÅENDE TRAFIKCHEF

Trafikchefen *J. E. Jägerström* har i dagarne afgått från denna sin befattning vid Halmstad-Nässjö järnvägar.

Af denna anledning hade tjänstemännen vid järnvägen den 29 sept. anordnat en afskedsfäst. Hjärtliga tal och vackra minnesgäfvor, som öfverlämnades till den afgående chefen, lade här tydligt i dagen hur uppriktigt omtyckt denne förstätt att göra sig under de 16 år han stått i spetsen för järnvägen.

CARL VICTORIN

TRE STATSBADEVETERANER.

Med oktober månads ingång afgingo ur Statens Järnvägars tjänst tre af dess äldste stationsinspektorer — vid Stockholms Norra *Carl Johan Victorin*, vid Flen *Christian Anderson* och vid Alingsås station *Johan Albert Wikström*. Alla ha de under sin långa tjänstetid utmärkt sig för stor pliktrohet och den urbanitet, som kräfves särskildt af personer i denna ställning.

Victorin, född 1836, blef stationsskrifvare 1865, stationsinspektör vid Hässelors station 1872 och 1875 i Stockholm; Anderson, född 1842, aflade folkskollärarexamen 1862, ingick vid statsbanorna som biljettör 1864, stationsskrifvare 1866, stationsinspektör vid Stjärnhof 1874, vid Valla 1876 samt vid Flen 1877; Wikström, född 1838, examinerades från Chalmerska slöjdskolan 1857 och tog anställning vid Göteborgs skeppsvarf, ingick 1861 som ritare vid statens järnvägar, blef stationsskrifvare 1864, stationsinspektör vid Algarås 1873 och vid Jonsered 1874 samt förflyttades året därpå till Alingsås.

CHRISTIAN ANDERSON

DÖDSFALL.

Den 27 september afled i Castellamare nära Neapel amanuensen i civildepartementet *Agnar Henning Teodor Strandberg*, 31 år gammal.

S. var son till f. d. kanslisekreteraren Paul Strandberg. Efter en tids studier i Upsala började S. studera sång för Fritz Arlberg, som ansåg honom för en af sina mest begåfvade elever. Hans härliga röst och stora musikaliska intelligens gaf löfte om en lysande framtid på sängarbanan. Hjärtlidande tvang honom emellertid att afstå härifrån och ingick han efter aflagda examina i civildepartementet. De sista åren af sin lefnad ägnade S. sig åt målarkonsten, för hvilken han hade stora anlag. Sjukdom och död stäckte så en lefnadsbana, som gifvit rikare löften än de flesta.

JOHAN WIKSTRÖM

AGNAR STRANDBERG

HVAR 8 DAGS TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

Prisnämnden har nu avslutat bedömandet af det synnerligen stora antal amatörfotografier som deltagit i vår fjärde täflan. Resultatet af denna skall inflyta i nästa nummer af HVAR 8 DAG.

SERGELS MONUMENT.

DE PRISBELÖNTA FÖRSLAGEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG.

Fjorton artister ha deltagit i täflan för en skizz till en Sergel-monument som skall resas framför Konstakademiens nya byggnad. Två pris ha utdelats och tillfallit: det första skulptören *Carl Hyllegren* vid Sundbyberg och det andra *Theodor Lundberg*. Det första förslaget visar en obelisk, som reser sig från en rikt sirad sockel och framför denna obelisk står en staty af Sergel, öfver hvilken svingar sig en kvinlig genius. Den stolta hållningen hos detta monument och det karaktäristiska, som inlagts hos Sergel vittna om god uppfattning, ehuru det anmärks att andan hos monumentet icke stämmer öfverens med Sergels. Theodor Lundbergs skizz är en staty med enkel och naturlig hållning, men konstnären har icke mäktat ingjuta något af den eldsjäl som bodde inom den store skulptören.

SVENSKA LIFRÄDDARE I KRISTIANIA.

Fotografi för HVAR 8 DAG.

Foto. Skarpmoen, Kristiania.

En afdelning af svenska lifrännings-sällskapet besökte för en tid sedan äfven den norska hufvudstaden, där man gaf uppvisningar. De vackra lifränningsprestationerna mottogs med lifligt bifall och de raska gossarne hälsades som mycket duktiga »gutter». Vår bild visar den lilla truppen, till höger står en af sällskapets energiska ledare, lotskapten E. A. Smith, som inlagt stora förtjänster om den behjärtansvärda sakens framåt-drifvande och populariserande.

Vi ha i ett föregående nummer af HVAR 8 DAG (nr 4, 1:sta årg.) närmare omnämmt sällskapets verksamhet och syfte.